Roland Portiche

Roland Portiche, Fransız yazar, belgeselci ve televizyon yapımcısı. Institut des hautes études cinématographiques mezunu olan Portiche, lisansını edebiyat alanında tamamladı ve felsefe doktorası yaptı. Uzun yıllar Fransız televizyonunda belgesel ve kültür programlarının hazırlanmasında görev aldı; *Temps X*, *Les grandes énigmes de la science* ve *Secrets d'histoire* gibi yapımlarda çalıştı. Yazarın özellikle *La Machine Ernetti* serisi ve Fransız gökbilimci Camille Flammarion'u konu alan eserleri dikkat çekiyor. Romanlarında bilimsel merakı tarihsel olaylar, gizem ve kurmacayla harmanlayarak özgün anlatılar ortaya koyuyor.

Ozan Kırıcı

11 Kasım 1991'de İzmir'de doğdu. Dokuz Eylül Üniversitesi Uluslararası İlişkiler ve Galatasaray Üniversitesi Karşılaştırmalı Dilbilim ve Uygulamalı Yabancı Diller bölümlerinden mezun oldu. Paris Cité Üniversitesi'nde Karşılaştırmalı Edebiyat alanında, bilimkurguda yapay diller üzerine yüksek lisansını tamamladı. 2019'da *Yazarın Mirası* adlı öyküsüyle Kara Hafta Polisiye Ödülü'nü, 2023'te *İçimdeki Boşluk* adlı öyküsüyle Oğuz Atay Öykü Yarışması'nı kazananlar arasında yer aldı. 2021'de *Akl-ı Selim Apartmanı* adlı romanı yayımlandı. Edebiyat, felsefe, tarih ve manga başta olmak üzere farklı alanlarda çeviri çalışmalarını sürdürüyor.

Gökbilimci ve Hayaletler
L'astronome et les spectres
Roland Portiche
Roman

© 2024, Éditions Flammarion
© 2026, İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ

Yayıncı Sertifika No: 44066

Genel yayın yönetmeni: Erdem Öztop
Editör: Deniz Dursun
Çeviren: Ozan Kırıcı
Kapak tasarımı: Fatih Erol
Sayfa tasarımı: Şenol Alanbay

ISBN: 978-975-10-5063-2
Birinci baskı: Eylül, 2026

Baskı ve Cilt
Umut Kağıtçılık Sanayi ve Ticaret Ltd. Şti.
Fatih Cad. Yüksek Sok. No:11/1 Merter Güngören İstanbul
Tel: +90 212 637 04 11
Sertifika No: 45162

İnkılâp Kitabevi Yayın Sanayi ve Ticaret AŞ
Çobançeşme Mah. Sanayi Cad. Altay Sk. No. 8
34196 Yenibosna – İstanbul
Tel: +90 212 496 11 11 (Pbx)
Faks: +90 212 496 11 12
posta@inkilap.com
inkilap.com

Bu kitabın her türlü yayın hakları Fikir ve Sanat Eserleri Yasası gereğince İnkılâp Kitabevi'ne aittir. Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının izni alınmaksızın hiçbir şekilde kopyalanamaz, çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

GÖKBİLİMCİ VE HAYALETLER

Roland Portiche

İNKILÂP

ÖNSÖZ

Camille Flammarion'a gökbilimci olarak duyduğum hayranlık ve insan olarak beslediğim yakınlık öylesine derindir ki onun için kurmacanın kapılarını sonuna kadar aralamakta hiç tereddüt etmedim.

Roland Portiche

1. BÖLÜM

Fransız edebiyatının bütün tarihsel kayıtları, ünlü Victor Hugo'nun 22 Mayıs 1885 Cuma günü Paris'teki evinde akciğer tıkanıklığından öldüğünü yazar ama kimsenin bilmediği şey, ölümünden hemen önce ve hemen sonra yaşananlardır.

***

"Camille Flammarion geldiler, efendim."
"İçeri alın, Gloria," diye mırıldandı Hugo.
Hizmetçi bir an duraksadı.
"Odanıza mı?"
"Odama, evet. Onunla konuşmam gerekiyor."

Büyük Hugo, son ana kadar bilinci yerinde bir şekilde, artık yalnızca birkaç dakikası kaldığını çok iyi biliyordu. Ama bu buluşmayı, ne olursa olsun kaçıramazdı. Hizmetçi bunun üzerine ziyaretçiyi karşılamaya gitti ve ona alçak bir sesle seslendi:

"Onu yormayın, hiç gücü yok."

Ardından hizmetçi, bütün akademiler tarafından ödüllendirilmiş olan anıtsal *Popüler Astronomi*'nin yazarı, Fransa'nın

en ünlü gökbilimcisi için geriye çekildi. Kırk üç yaşında, uzun boylu, yüzünün bir bölümü özenle kesilmiş kestane rengi sakalıyla kaplı Camille Flammarion'un iri gri-mavi gözleri sonuna kadar açıktı ve bu, ona bazen dalgın bir hava veriyordu. Ara sıra dalgın olduğunu inkâr etmiyordu; bunu, merceğinin ardından evrenin enginliğine bakmaya alışmış olmasına bağlıyordu. Optik uzmanlarının dediği gibi, tamamen bir uyum meselesiydi. Yazarın yattığı yatağın önünde üzüntüyle eğildi.

"Victor, çok üzgünüm, ben…"

Hugo onu durdurdu.

"Lafı uzatmayalım Camille, vaktimiz az. Ekibinizi getirdiniz mi?"

"Birazdan burada olurlar. Hâlâ aynı fikirde misiniz?"

Hugo başını salladı.

"Ölmemi beklemeniz gerekecek ama uzun sürmeyecek. Gloria'nın haberi var. Öyle değil mi, Gloria?"

Gözlerini yere indiren hizmetçi gözyaşlarını tutuyordu.

"Evet, efendim."

Flammarion birkaç söz daha eklemek istedi.

"Birbirimizi pek tanıma fırsatımız olmadı Victor ama hem bir yazar olarak hem de her şeyden önce bir insan olarak size olan sevgimi ve hayranlığımı yeniden belirtmek isterim."

"Teşekkür ederim Camille. Şimdi beni yalnız bırakın, gitmeden önce Tanrı'ya söylemem gereken birkaç şey var."

Gloria gökbilimciyi bekleme odasına götürdü. Hizmetçi ona küçük bir sehpayı gösterdi.

"Bu uygun olur mu?"

"Mükemmel."

"Yanınızdaki sandalyeleri de alabilirsiniz."

"Teşekkür ederim Gloria. Sanırım arkadaşlarım birazdan gelirler."

"Onları ben karşılarım. Size biraz atıştırmalık getireyim, Mösyö Hugo'nun Jersey'den özel olarak seçip getirttiği İngiliz bisküvilerinden."

"Teşekkür ederim, gerek yok."

Bir zil sesi Gloria'yı uyardı ve hemen odadan çıktı. Bir dakika sonra, dört kişiyi içeri aldı. Gelenler şunlardı: medyum ve Paris Ruh Araştırmaları Derneği'nin onursal üyesi Matmazel Honorine Huet; Juvisy-sur-Orge Gözlemevi'nde yardımcı gökbilimci Mösyö Paul Caratini; doktor ve metapsişik araştırmacı Mösyö Charles Richet; Paris Gözlemevi'nde stajyer asistan Matmazel Hortense Mirbeau. Hepsi Camille'in yanındaki yerlerine, saygı dolu derin bir sessizlik içinde oturdular.

"Muhtemelen," diye tahmin etti Matmazel Huet, "ölümünün haberi birçok insanı çekecektir. Gerekli zamana sahip olacak mıyız?"

"Merak etmeyin, Victor talimat verdi. Deneyimiz bitmeden kimse odaya girmeyecek."

Yirmi yaşını ancak geçmiş olan Hortense, aralarında en duygusal görüneniydi. Camille ona güven veren bir şekilde gülümsedi.

"Bir ölüm anına ilk kez mi tanık oluyorsun?"

"Hayır, büyükannemin ölümünü görmüştüm. Beni endişelendiren, bundan sonra yapacaklarımız."

Camille onun elini nazikçe tuttu ve elinin üzerine bir öpücük kondurdu.

O sırada odanın kapısı açıldı. Gloria hızla dışarı çıktı ve salonda kayboldu. Bir süre sonra, elinde stetoskopu hazır olan Doktor Lacampagne ile geri döndü. Gloria kapıyı kapattı. Camille ve arkadaşları sessizlik içinde birbirlerine baktılar.

Birkaç dakika sonra doktor odadan çıktı; yüzü ciddi bir şekilde asıktı. Aletlerini çantasına yerleştirdi ve Camille'e dönerek:

"Bitti," dedi.

"Bir şey söyledi mi?"

"Bilirsiniz, böyle anlarda hastalar çoğu zaman esrarengiz cümleler kurarlar. Şunu söyledi: 'Siyah bir ışık görüyorum.' Siz profesör Camille Flammarion'sunuz, değil mi?"

"Evet, onun için ilk taziye sunanlardan biri olmak istedim."

"Ölüm belgesini hazırlayacağım. Sizinle tanışmış olmak benim için bir onurdur, üstat."

Doktor çıkar çıkmaz Gloria tekrar bekleme odasına döndü ve Camille'e işaret etti.

"Girebilirsiniz."

Gökbilimci sessizce küçük sehpayı aldı.

"Herkes kendi sandalyesini alsın. Doktor Richet, benim sandalyemi siz alın. Başlıyoruz."

2. BÖLÜM

Victor Hugo'nun odası, yatağın iki yanında duran iki gaz lambasının loş ışığıyla aydınlanıyordu. Ölümünde bile yazar, kendine özgü o endişeli ifadesini korumuştu. Sakalı bembeyazdı, elleri göğsünün üzerinde sakin bir şekilde kenetlenmişti. Etrafında ne bir haç, ne bir İncil, ne de bir tespih vardı; hiçbir dinsel işaret bulunmuyordu.

Camille ve diğerleri tek kelime etmeden sehpanın etrafına yerleştiler ve ellerini onun üzerine düz bir şekilde koydular. Sonra beklediler. Beş, ardından on dakika sessizlik içinde geçti. Matmazel Huet belli belirsiz bir huzursuzluk belirtisi gösterdi.

"Çok fazla ışık var," diye şikâyet etti.

Camille ayağa kalktı, iki lambadan birini söndürdü ve diğerinin gazını cam tüpte yalnızca hafif bir parıltı kalıncaya kadar kısmaya başladı. Hugo'nun cesedinin arkasındaki duvara vurmuş, deneyi yapanların titrek gölgeleri kasvetli bir görüntü oluşturuyordu.

Sonra bir ses duyuldu.

"Başlıyor," diye fısıldadı Doktor Richet.

Sehpa birkaç santimetre yükseldi, tek bir ayağı üzerinde doğruldu, sonra küçük salınımlarla sağa sola yamuldu.

"Ellerinizi masanın üzerinde tutun," diye emretti medyum.

Sehpa yeniden ayaklarının üzerine düştü. Camille, Hortense'in çok solgun olduğunu fark etti.

"Monsieur Hugo, orada mısınız?" diye sordu Matmazel Huet. "Eğer oradaysanız, masaya bir kez vurun. Bir kez vurmak evet demek, iki kez vurmak hayır."

Sehpa havalandı ve bir kez yere vurdu.

"Burada. Sıra sizde, Profesör Flammarion."

Gökbilimci de Hugo'ya seslendi:

"Victor, şu anda neredesiniz?"

Hiçbir yanıt gelmedi. Matmazel Huet yüzünü buruşturdu.

"Soru çok belirsiz, profesör. Daha kesin olun."

"Victor, yatağın üzerinde misiniz?"

Masaya iki kez vurdu: Hayır demekti.

"Komodinin üzerinde misiniz?"

Bir kez.

"Hareket edebiliyor musunuz?"

Bir kez.

"Büyük gardırobun önüne gidebilir misiniz?"

Bu, Gloria'nın yatak örtülerini sakladığı güzel bir ceviz gardıroptu.

"Oldu mu, Victor?"

Bir kez.

"Kıpırdamayın, geliyorum."

Bir kez.

Honorine Huet tereddüt içindeydi.

"Hayır, Mösyö Flammarion, bu hiç güvenli değil!"

Onun uyarısını umursamayan Camille ayağa kalktı ve yavaşça gardıroba doğru ilerledi.

"Her şey yolunda mı, Camille?" diye sordu Doktor Richet.

"Anormal bir şey yok. Devam ediyorum…"

İki adım daha attı ve durdu.

"Şu anda daha soğuk bir bölgeye girdim. Odanın geri kalanından üç ya da dört derece daha düşük gibi."

"Mösyö, dikkat edin," diye yineledi medyum.

Camille, çok yakınında hissettiği görünmez varlığa seslendi.

"Victor, bana bir işaret verebilir misiniz?"

Ürpererek, görünmez ama buz gibi bir elin kolunun üst kısmını sıktığını hissetti.

"Bu siz misiniz, Victor?"

Masa bir kez vurdu.

"Harika, Victor, başardık!"

El baskısını artırdı. Ardından boğuk bir nefes duyuldu.

"Ne oluyor, Mösyö Flammarion?" diye endişelendi Doktor Richet.

"Tavana doğru yükselen çok soğuk bir hava akımı hissediyorum…"

Hugo'nun eli omzuna asıldı, sanki hayalet ona karşı koyuyormuş gibiydi.

Sonra el sıkmayı birden bıraktı.

"Victor!"

Camille yere yığıldı. Doktor Richet hemen onun yanına koştu.

"Başınızı kaldırın!"

Camille'e küçük bir amonyum karbonat şişesi koklattı. Camille yüzünü ekşiterek çevirdi.

"Kendinizi doğrultabilecek durumda mısınız?"

Camille evet anlamında işaret etti. Ayağa kalktıktan sonra tavana baktı.

"Gitti mi?"

"Gelip oturun, daha iyi olur."

Herkes yeniden sehpaya yerleşti.

"Teması yeniden kuralım, çabuk!"

Medyum Honorine Huet çağrılarına yeniden başladı.

"Mösyö Hugo, orada mısınız? Yanıt verin, Mösyö Hugo!"

Beklediler, fakat artık hiçbir yanıt alamadılar. Richet kronometresine baktı.

"Ruhla iletişim tam olarak bir dakika otuz yedi saniye sürdü, sonra gitti."

"Evet ama nereye?"

"Bunu kim bilebilir, Camille?"

"Hayatımın geri kalanını bununla geçirecek olsam da bilmek istiyorum: *Onlar nereye gidiyorlar?*"